

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobkyně: a) O. A., narozena ...
a žalobce: b) O. S.
zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem v Praze 9, Kovářská 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2017, čj. OAM-424/ZA-ZA11-ZA05-2016-I

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 23. 6. 2017 rozhodl správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni a jejímu, tehdy nezletilému synovi, a to podle §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalovaný konstatoval, že žalobkyně podala žádost jménem svým a svých dvou nezletilých synů, syn A. však v průběhu řízení dosáhl plnoletosti, jeho žádost pak byla posouzena v samostatném řízení. Zde soud doplňuje, že v průběhu řízení soudního

dosáhl plnoletosti i druhý syn, a to O. S., nar., soud tedy již o žalobě rozhoduje u žalobkyně (matky) jako samostatného účastníka řízení, označeného A) a pod písm. B) ve věci syna.

2. Soud dále týž den jako o žalobě žalobců rozhodoval i ve věci syna žalobkyně A. (sp. zn. 29 Az 62/2017) a manžela žalobkyně – otce synů – A. O. (sp. zn. 29 Az 63/2017), žaloby zamítl jako nedůvodné.
3. Ve svém rozhodnutí žalovaný považoval za objasněné, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně a jejích dětí o udělení mezinárodní ochrany byly opakující se krádeže dobytka, do nichž měli být zapleteni i místní policisté, také ovšem problémy v soužití s etnickými Armény, žijícími v jejich oblasti.

II. Žalobní argumentace

4. V blanketní žalobě je obsažena námitka porušení správního řádu, tedy zákona č. 500/2004 Sb., a to v jeho ustanovení § 2, § 3 a §§ 50, 52 a 68, kdy je namítáno nedostatečné zjištění stavu věci, neprovedení potřebných důkazů a nedostatečné úvahy při hodnocení podkladů. Žalobkyně splňuje podmínky § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
5. V doplnění žaloby ze dne 5. 9. 2017 je namítáno porušení § 2, § 50 správního řádu (nebylo pečlivě přihlédnuto ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo), s tím, že žalobci splňují podmínky § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobkyně je manželkou A. O., oba jsou jezidské národnosti, z tohoto důvodu byl manžel vystaven bití při prodeji dobytka, tedy ponižujícímu zacházení, pokud si na toto stěžoval, byl na policejní stanici i mučen. K takovému zacházení docházelo po dobu 15 let před odchodem ze země původu.
6. Žalovaný nepřihlédl k několika zdrojům, popisujícím praktiky mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, pouze vypočítává zdroje, popisující situaci v Arménii. Např. Výroční zpráva Amnesty International 2016/2017 ze dne 22. 2. 2017 (uvedena na str. 3 rozhodnutí) uvádí, že mučení a špatné zacházení ze strany policie je nadále problémem – je tedy důvodná obava, že manžel žalobkyně bude při návratu vystaven diskriminačnímu zacházení ze strany většinového obyvatelstva a nebude moci vyhledat nápravu ze strany státních orgánů z obav před špatným zacházením ze strany policie. Dále žaloba poukazuje na zprávu U.S. Department of State, kde se uvádí, že minoritní náboženské skupiny mají diskriminační problémy s pracovním uplatněním ve veřejném sektoru a dochází k nerovnému zacházení ve společnosti. Jezidské menšině není umožněno z důvodu diskriminace ucházet se o místa ve zpravodajské službě z důvodu náboženské příslušnosti.
7. Vzhledem k tomu, že manželovi žalobkyně kvůli zkušenostem s policií hrozí vážná újma, podklad uvádí, že beztrestnost státních příslušníků zabezpečujících vynutitelnost práva zůstává největším lidskoprávním problémem, je žalobkyně ohrožena rovněž a splňuje tak podmínky § 14b) zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

8. Písemné vyjádření správního orgánu ze dne 4. 10. 2017 konstatuje žalobkyní tvrzený důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz bod 3), popírá oprávněnost žaloby, když odkazuje na obsah správního spisu, zejména samotnou žádost o mezinárodní ochranu, protokoly o pohovoru a informace o zemi původu. Žalovaný je přesvědčen, že řádně zjistil skutečný stav věci, případ rodiny posuzoval ve všech souvislostech, zabýval

se všemi skutečnostmi, sdělenými v průběhu řízení a opatřil si potřebné a objektivní podklady a informace pro své rozhodnutí.

9. Správní orgán poukazuje na skutečnost, že problémy v souvislosti s krádežemi dobytka, zejména fyzické napadání ze strany zlodějů, se primárně týkalo manžela žalobkyně, situace manžela je však řádně posouzena v řízení o jeho žádosti, samostatně. V jeho případě žalovaný důvody pro udělení mezinárodní ochrany neshledal. Dle výpovědi manžela problémy ustaly před dvěma roky, kdy prodali část dobytka. Z uvedeného důvodu nelze na uvedené skutečnosti pohlížet jako na pronásledování již jen kvůli tomu, že poslední dva roky se toto nedělo. Žalovaný dále uvádí, že přestože žalobkyně mluví o dlouhodobém, intenzivním a často brutálním zacházení ze strany zlodějů dobytka ve spolupráci s místní policií, další okolnosti naznačují, že její problémy rozhodně nedosáhly tak vysoké intenzity, aby je bylo možné označit za pronásledování, tyto začaly dle její výpovědi asi před 15 lety, k samotné délce trvání tak žalovaný uvedl, že těžko může osoba vydržet tak závažný útlak (dlouhodobý, závažný tlak na jejího manžela) a v tomto stavu ze svého vlastního rozhodnutí setrávat. Žalobkyně odůvodnila své rozhodnutí vycestovat až v dubnu 2016 tím, že nechtěla opustit rodné místo, myslela také, že problémy skončí a samy se nějak vyřeší. Žalovaný nepovažuje za rozumně možné, aby za popsané situace až po tolika letech trvalého útlaku dospěla k závěru, že se její situace nezmění. Pokud by situace byla skutečně natolik vážná, opustila by zem původu jistě dříve. V neposlední řadě žalovaný poukazuje na rozpor mezi údajnou závažností problémů rodiny a dvouletým obdobím, během kterého zůstala rodina dobrovolně ve vlasti a čekala na příhodné podmínky k vycestování. Pokud by potíže s krádežemi dobytka a souvisejícím tlakem arménské populace dosáhly vysoké závažnosti, rodina by jistě vycestovala dříve.
10. Žalobkyně rovněž uvedla, že nikdy neměla problémy na úřadech při vyřizování dokladů a v případě nutnosti vyhledání lékařské pomoci, lékaři se k ní chovali slušně. Nevraživost zde strany většinové populace se tedy rozhodně nedá označit za systematickou. Žalovaný odkazuje na informace o zemi původu, které jsou v rozporu s tvrzením, že by situace jezídké menšiny byla ve vlasti problematická. K problému jezídké komunity v Arménii uvádí žalovaný, že komunita je vcelku malá (1 % populace), ve společnosti dobře začleněná. Jezídi měli v historii podobný osud jako Arméci za Osmanské říše, bojovali po boku Arménů mnohé minulé i současné bitvy (během služby v armádě v Náhorním Karabachu), Arméni je za to respektují. Přestože jsou jezídké vesnice situovány zejména v určitých regionech, Jezídi nejsou ze společnosti nijak vyčleňováni. S faktem, že se jedná typicky o obyvatele vesnic, zemědělce a manuální pracovníky, však souvisí jejich horší úroveň vzdělání a těžší pracovní příležitosti. Z těchto důvodů hledá řada Jezídů uplatnění v zahraničí a zemi opouští. Dle dostupných informací přijímají místní Jezídi své krajany zpět rádi, a to vzhledem k zmenšující se komunitě. Návrat zpět však není častým jevem. Ze strany společnosti i státních institucí se Jezídům jak formálně, tak reálně dostává stejných práv jako Arménům, tato země je v regionu k Jezídům zemí nejvstřícnější. Není proto pravdou, že by jezídká populace byla v Arménii vystavena systematickému tlaku, naopak, díky minulému zapojení do bojů v Náhorním Karabachu je respektována. Obecná nenávist vůči Jezídům v Arménii není podložená, přičemž však negativní jevy ve společnosti se mohou vyskytovat jako všude jinde, a nejenom kvůli tomu, že se jedná např. o Jezídy apod.

11. Pro případ návratu žalobkyně a jejího syna vyjádřili oba obavu z nástupu vojenské služby, kdy za důvod označili cílenou likvidaci Jezídů v rámci výkonu vojenské služby. Zpráva MZV však hovoří o opaku, kdy naopak váže respekt Arménů k Jezídům právě i pro minulé zapojení jezidské komunity do bojů v Náhorním Karabachu. K samotné branné povinnosti pak správní orgán tuto označuje za legitimní státoobčanskou povinnost, a to i s odkazem na Úmluvu o právním postavení uprchlíků (Ženevská konvence z r. 1951), Mezinárodní pakt o občanských a politických právech a i Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy, rozhodně se nemůže jednat o akt pronásledování. Povolávání k výkonu vojenské služby samo o sobě není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.
12. Žalovaný je přesvědčen, že jeho rozhodnutí je souladné jak se zákonem o azylu, tak i jednotlivými ustanoveními správního řádu, žalobci nesplňují podmínky zákona o azylu a žalovaný zjistil stav jejich věci dostatečně. Navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Z formuláře „Poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu“ ze správního spisu, ze dne 3. 5. 2016 je patrné, že žalobkyně podala žádost jménem svým a svých nezletilých synů, uvedla, že jsou státními příslušníky Arménie, jezidské národnosti. Jsou téhož náboženského přesvědčení, nikdy nebyla politicky organizována. Žadatelka sdělila, že jsou malý národ, nevěděli, jak to chodí, zaplatili lidem, kteří je měli dopravit, mysleli si, že budou cestovat letecky. Nakonec to dopadlo tak, že je 22. 4. 2016 naložili v Arménii do auta a 28. 4. 2016 vystoupili, byli úplně zničení. Převaděči měli odvézt druhou rodinu, ale již se nevrátili, nedali jim ani pasy. Cestovalo celkem 10 lidí a tři řidiči. Do azylového střediska jeli stopem. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně sdělila, že měla echinokok, od té doby má problémy s levým okem, mladší syn má zkrivenou páteř, starší syn má potíže s dýcháním. Žadatelka uvedla, že je negramotná.
14. Dne 9. 5. 2016 byl s žalobkyní proveden pohovor, uvedla, že se narodila a celý život žila ve městě Jjarat, zabývali se chovem dobytka, žili s manželem v bytě, který patřil příbuzným. Její rodiče nežijí a sourozence nemá. Jako důvod opuštění vlasti sdělila, že jako Jezidé byli vystaveni stálým urážkám, manžela bili, každý rok ho zatkli tolikrát, že si to již nepamatuje. Problémy začaly před 15 lety, přijeli, sebrali dobytek a manžela odvezli k výslechu. Jsou utlačováni všude, kam přijedou. Poprvé byl manžel zatčen v létě, do očí jim řekli, že na ně jako jezidé musejí pracovat. Byli ve stanech, kočovali s dobytkem. Když svoje zvířata poznali, hlásili se k nim a oni je bili. Nabízeli jim za zvířata špatnou cenu. Lidé jim řekli, že ten jejich nejvyšší je v nějaké vesnici, akce byly proti Jezídům, spolupracovala na nich i policie, nepomohli jim. Když přišli poprvé, měli uniformy, ale pak byli v civilu, oni si je pamatovali. Lidé říkali, že jsou propojení. Manželovi řekli na policii, když chtěl zvířata zpět, ať si nestěžuje, zloději, za nimiž jezdili, jim říkali, ať je neotravují. Problémy měl manžel jen když si stěžoval, když to nechal být, byl klid. Nechtěli opustit místo, kde vyrůstala, mysleli si stále, že se věc vyřeší. Dále žalobkyně sdělila, že nechtěla zbohatnout, ale když viděla, jak se k nim chovají, rok od roku to bylo těžší, poslední rok manžela asi 4x vyslyšeli, bili, děti se ptali ve škole, proč si jejich rodiče stále stěžují. K dotazu žalovaného, kam manžel chodil poslední rok, uvedla, že chodil k šéfům těch lidí, kteří jim brali zvířata. Manžel už měl strach, tak tam

chodili společně. Ve vesnici, kde žili, již nezůstal ani jeden Jezíd, všichni někam odjeli. Jezidé v Arménii žijí, ale v jiné oblasti. K dotazu, kam si chodil manžel stěžovat, uvedla žalobkyně, že do Jerevanu, na okrajích je mafie. Jezdili na více míst, asi 10x do roka, nejvíce v létě a na podzim. Neví, proč jim nepomohli, neznají postupy, neví, proč mladí musejí na vojnu. Naposledy šli na policii asi před dvěma roky, všechno prodali, aby jim to neukradli. Manžel z toho měl hrůzu, i brečel. Po finanční stránce žili dobře, ale ponižování neskončilo, stále jim nadávali, děti měly problémy ve škole. Úřady se k nim chovaly jako mafie. Žalobkyně popsala, jak byli před dvěma lety na vyšší úřadě, slíbili jim, že se to vyšetří, ale nic se nestalo. Když nejste Arméni, jste jim ukradení. Před dvěma roky prodali asi polovinu zvířat, zbylo jim asi dvacet kusů, nakonec měli jen jednu krávu a dvě telata. K lékařské péči sdělila žalobkyně, že je dobrá, ale musí se za ní platit. Cestovní pas má od svých 18 let a prodlužovala si ho. Bylo jim jedno, kam pojedou, hlavně, aby se k nim dobře chovali, chtěli lepší život. Děti zde chtějí studovat a oni pracovat. Kdosi je naložil do auta a odvezl do střediska požádat o azyl, o žádném pozvání do ČR z r. 2015 neví. V Arménii byli zabiti příbuzní – bratranec manžela a synovec žalobkyně. Má strach o své děti, kdyby se vrátili, nebylo by to lepší.

15. Dne 13. 9. 2016 byla žalobkyně seznámena s podklady žalovaného, uvedla, že nyní tam z Jezídů v Arménii zůstali jen staří, všichni utekli, chtěli normálně žít. Ona se bála, nyní zde se jí líbí. Měli velký problém a stěžovat si nemohli, zavraždili syna strýce manžela, na vojně vydrželi měsíc a byli zabiti. To, co píší o Arménii, není pravda, ona nemá vlast, v Arménii ji operovali a zde řekli, že se takhle neoperují ani zvířata. Všechnu inteligenci Jezídů zavraždili, po rozpadu SSSR začali mít problémy, prodali zvířata a dostali málo peněz. Děti tam nemohly chodit do školy, v Arménii normálně přišli a spálili vám domov, kdyby chtěli žádat demokracii, tak je zavraždí. Dělají se tam velké rozdíly mezi Armény a Jezídy. Žalobkyně předložila fotografii manžela, stojícího u hrobu syna strýce, který byl zabit na vojně. Rodině se zde líbí.
16. Dne 13. 2. 2017 vypověděl syn žalobkyně, S. O., ještě jako nezletilý, že žili v bytě, s rodiči, žil tam celý život. Do školy občas chodil, občas nechodil, devět let. Školu přestal navštěvovat vloni, pár dní před odjezdem. Nemá dokončenou devátou třídu. Kamion je vysadil, již se pro ně nevrátili, někdo jim zastavil, otec řekl azyl azyl a odvezli je do Zastávky. Rodiče měli problémy s Armény, i on měl problémy ve škole, smáli se jim. V létě chodili do hor, a když se vrátili do vesnice, měl problémy. Neměli je rádi, sebrali jim dobytek a nedali jim peníze, nadávali jim. Dobytek jim brali Arméni, žalobce je neznal. Nepamatuje si, kolik let to trvalo, ale všichni Jezidé mají problémy, nejen oni. Problémy skončily, když tam všechno nechali a odjeli. K dotazu žalovaného, zda problémy trvaly i poslední dva roky, sdělil žalobce, že ano. Něco prodali, ale něco si nechali a oni jim chtěli zaplatit místo 100 EUR jen 10. Otec si chodil stěžovat na ty krádeže a oni ho bili, taky si stěžoval ve škole, ale řekli mu, ať jde pryč. Žalobce bili arménské děti i učitelé, neměli rádi cizince. Každý měsíc chodil tak 2 – 4 dny do školy a oni ho tam bili, nechťeli, aby tam chodil. Do třídy chodilo 10 chlapců a 3 dívky a on sám byl Jezíd. Otec šel do školy, řekli mu, ať jde domů a pak někdo přišel a mlátil ho. Asi před dvěma roky naposledy kočoval s rodiči, pak již spíš jen pomáhali lidem, byli to Kurdové z Arménie. Když otec chodil na policii, tak ho tam několik dní drželi a bili, nebyla to jejich vlast. Kdyby se vrátil, určitě by ho vzali na vojnu, Jezídy posílají do první linie, zabíjejí je, z tisíce se vrátí jeden. Žalobci byli dne 7. 6. 2017 seznámeni s podklady z průběhu r. 2017, žalobkyně sdělila, že tyto informace platí spíše pro Armény, oni jako

Jezídé neměli žádná práva, manžel měl velké problémy s policií, nechtějí se vrátit, zabili by je.

17. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
18. Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.
20. Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje
 - a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
21. V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem
 - a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,

- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
 - c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
 - d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11
 - e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.
22. Krajský soud porovnal výpovědi jednotlivých členů rodiny O. o důvodech podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a konstatoval, že jejich výpovědi se odlišují zejména ve vyličení posledních dvou let pobytu v zemi původu. Zatímco otec rodiny vypověděl, že poté, co se rozhodli prodat podstatnou část dobytka, čekali prakticky již jen na výplatu ceny od všech kupujících, neboť někteří jim cenu spláceli, v té době již prakticky žádné problémy neměl. Synové a manželka však toto období popisovali jinak. K cíleným dotazům žalovaného uváděli, že problémy trvaly stále, čímž, dle přesvědčení soudu, znevěrohodňovali veškerá tvrzení o bití otce a dalších problémech. Správní orgán se s uvedenými skutečnostmi vypořádal ve svém rozhodnutí ze dne 23. 6. 2017 tak, že konstatoval, že ani žalobkyně, ani její tehdy nezletilý syn S. nebyli nikdy politicky aktivní, azyl dle § 12 písm. a) zákona o azylu jim tedy udělit nelze, s jeho odůvodněním soud souhlasí.
23. Žalobci tvrdili, že ohledně jejich příslušnosti k jezidské národnosti a vyznání byli ve vlasti vysmíváni, Arméni jim kradli dobytek a v propojení s místní policií dosáhli toho, že jim nikdo nepomohl, otec byl naopak při stížnostech na toto konání bit a zadržen a za svá zvířata obdržel neadekvátní cenu. Žalobce si pak rovněž z uvedených důvodů stěžoval na to, že ve škole měl problémy, když tam 2 – 4 dny v měsíci přišel, smáli se mu a byl také bit. K uvedenému problému si žalovaný opatřil objektivní a dostatečné podklady, z nichž však žádné žalobci uváděné diskriminační jednání obecného charakteru v zemi původu žalobců nezjistil, naopak, uvádí, že z podkladů jednoznačně plyne, že podobná nevraživost nemůže být označována za systematickou a poukazuje na již opakovaně judikované situace, kdy podobná nevraživost či animozita obyvatel většinové populace ještě sama o sobě nemůže znamenat azylově relevantní situace. Žalovaný pak považoval za nedůvěryhodné, že by rodina dobrovolně 15 let snášela bez dalšího uváděné příkoří a odjela by ze země původu poté, co dva roky takové problémy neměla. Soud pak zastává obdobný názor a připomíná, že různá příkoří a slovní útoky nejsou azylově relevantním pronásledováním, které předpokládá určitý stupeň intenzity. Z výpovědí soud spatřil též určitou gradaci problémů, kdy žalobkyně například ve své výpovědi nejprve uvedla (9. 5. 2016), že co se týče lékařské péče, lékaři pracují dobře, i když se za to musí platit, před třemi lety jí odjeli mrtvý plod, ale lékaři byli dobří. Zdravotní péče byla na dobré úrovni, chovali se k ní slušně. Dne 13. 9. 2016 ale již sdělila, že jí zde řekli, že takto, jako ji, zde neoperují ani zvířata. Výše uváděná gradace problémů vede k závěru, že žalobci se snaží legalizovat žádost o udělení mezinárodní ochrany zdejší pobyt, což však prostřednictvím zákona o azylu a jím taxativně stanovených institutů nelze. V daném případě podobný problém řeší bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, namátkou např. rozhodnutí sp. zn. 4 Azs 47/2004 ze dne 8. 4. 2004, 4 Azs 333/2004 ze dne 16. 2. 2005, 4 Azs 129/2005 ze dne 10. 2. 2006 a mnohá další. Žalovaný se s tím, že tvrzení o vysmívání a podobných problémech není azylově relevantním pro důvod obav z pronásledování z důvodů, upravených v § 12 písm. b) zákona o azylu vypořádal na str. 7 – 11 ve věci vydaného rozhodnutí, a to jak ve vztahu

ke skutečnostem, uváděným žalobkyní, tak jejím synem. Soud s tímto rozbořem souhlasí s výše uvedeným doplněním.

24. Jak již soud výše uvedl, v případě žalobců nebyla udělena mezinárodní ochrana ani manželovi a otci žalobců, ani druhému synovi rodičů, podmínky ustanovení §§ 13 a 14b) zákona o azylu tedy naplněny též nebyly a nejsou.
25. Žalovaný dále konstatoval, že žadatelé jsou vcelku zdraví, tedy, nejsou ohroženi žádným vážným onemocněním, které by znamenalo možnost využití aplikace ustanovení § 14 zákona o azylu, tedy důvody, hodné zvláštního zřetele. Ve vlasti měli úplné socio-ekonomické zázemí a jedná se o žadatele, kteří nejsou vysokého věku, jsou svéprávní a schopni se uživit vlastní prací. Správní úvaha o existenci či neexistenci důvodů, hodných zvláštního zřetele, nevybočila, dle přesvědčení soudu, ze zákonem a judikaturou předpokládaných mezí.
26. Správní orgán si zaopatřil vícero podkladů a informací o zemi původu a tamní situaci Jezídů, a to z objektivních zdrojů. Žalobci své úvahy o situaci v zemi původu ničím nepodložili, žádné konkrétní důkazy nenavrhli, soud proto uzavřel, že žalovaný splnil řádně svoji povinnost zaopatřit různorodé, objektivní a vyčerpávající informace o situace v zemi původu žadatelů, rovněž pak zcela aktuální. Pro hodnocení možnosti návratu žalobců jsou informace citovány na str. 12 a 13 a na str. 12 – 15 správní orgán popsal všechny skutečnosti, které z výpovědí žalobců hodnotil pro případnou aplikaci ust. § 14a) zákona o azylu. Po zvážení všech informací dospěl žalovaný, a v soudním řízení i krajský soud k závěru, že žalobci uváděné skutečnosti nejsou hrozbou případné vážné újmy, a to ani pod písmenem a), b) či c) tohoto ustanovení zákona o azylu, neboť nemohou být hodnoceny ani jako hrozba uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání a nepředstavují ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Soud neshledal ani rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Pokud se jedná o výpověď žalobce B), který vyjádřil obavy z nástupu na vojenskou službu, kdy bez jakýchkoliv konkrétních odkazů tvrdil, že Jezidé jsou umísťováni do první linie, kde jsou likvidováni a z vojny se tak nevrátí, pak soud k otázce branné povinnosti uvádí, že tato je jak českou právní úpravou, tak evropskou vnímána jako legitimní státoobčanská povinnost. Konečně musí soud rovněž konstatovat, že k tvrzení žalobce o problematickém výkonu vojenské služby Jezídů v Arménii není žádný objektivní podklad v různorodých a objektivních zprávách, které byly žalovaným pro posouzení věci shromážděny a zaopatřeny a které jsou rovněž součástí spisu. Žalovaný přitom hodnotil jak otázku střetů v Náhorním Karabachu v celém jejím vývoji, tak situaci na ostatním území Arménie, s jeho podrobnými závěry soud souhlasí a plně na ně odkazuje.
27. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl soud po přezkoumání věci k závěru, že žaloba žalobců není důvodná a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. byla proto zamítnuta.

V. Náklady řízení

28. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšným účastníkem řízení byl správní orgán, který náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 11. leden 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně